

Formanden: Sammen med dette Lovforslag foretages de øvrige paa Dagsordenen under Punkterne 3—7 inklusive opførte Sager, nemlig:

Første Behandling af Forslag til Lov vedrørende personlig Skat til Kommunen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3901; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2933).

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig kommunal Skattelettelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2781; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1834).

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2773; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1832).

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 182 af 20. Maj 1933 om Folkeforsikring.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2777; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1832) og

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 179 af 23. Juni 1932 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m., saaledes som den er ændret ved Lov Nr. 184 af 20. Maj 1933.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2779; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1832).

Sagerne sættes til Forhandling.

N. P. Nielsen: Forslag til Lov om en fælleskommunal Udligningsfond er et Forsøg paa at skabe en nogenlunde ligelig Fordeling af visse kommunale Udgifter i Landets Kommuner imellem samtlige Kommuners Skatteydere. Jeg tror, det maa erkendes, at saaledes som Forholdene har udviklet sig dels gennem en Lovgivning, der paalægger Kommunerne betydelige Udgifter, som de paagældende Kommunalbestyrelser har ringe Indfyldelse paa, dels gennem de forskellige Kommuners Beboeres højst uensartede økonomiske Forhold, er en ny Lovgivning paa dette Omraade blevet en Nødvendighed. Inden den store

Skattereform i 1903 gennemførtes, var Forholdene i en Række Randkommuner ved København og Købstæderne ogsaa i høj Grad vanskelige, da der dengang kun kunde paalignes Ejendomsskat efter Hartkorn og det saakaldte „Formue og Lejlighed“. Den da indførte kommunale personlige Skat, Erhvervsbeskatning og Selskabsbeskatning bevirkede, at man igennem Vanskelighederne til Dels ogsaa ved Hjælp af Indlemmelser af en Del af de daværende Landdistrikter i visse Bysamfund.

Det er nu mere end 30 Aar siden, denne Reform gennemførtes, og der er ikke sket nogen væsentlig Forandring i denne Skatteordning siden. Det kan man imidlertid ikke sige om de Opgaver, der ved Lovgivning er paalagt Kommunerne. Jeg skal her mindes om de mange forskelligartede Love vedrørende social Hjælp og de Indrømmelser, som er gjort til Befolkningens Krav om forbedret Skolevæsen, Sygehuse, Veje og mange forskellige Foranstaltninger af teknisk Art. Kommunernes Udgifter er da ogsaa i disse Aar steget fra ca. 27 Mill. Kr. til ca. 204 Mill. Kr. Jeg tror ikke, nogen med Rette kan paastaa, at Udgifternes Stigning skyldes, at Kommunalbestyrelserne i disse 30 Aar har handlet uforvarligt med Skatteydernes Penge. Fra Kommunalbestyrelserne og deres Organisationer har der gennem flere Aar været klaget over de stigende Udgifter og krævet, at Staten paatog sig en Del af Udgifterne, ligesom man har besværet sig over den uensartede Beskatning af Landets Borgere. Det skal indrømmes, at der ogsaa fra Statens Side gennem Lovgivningen er søgt raadet Bod paa Misæren nu sidst ved Fordelingen af en Del af de sociale Udgifter gennem de mellemkommunale Refusionsbestemmelser, ligeledes ved Indlemmelser hist og her, der dog ofte medfører stærk Gnidning mellem de paagældende Befolkningslag. Jeg tror, at dette Lovforslags Gennemførelse bedre vil raade Bod paa Vanskelighederne Kommunerne imellem. Erhvervsbeskatningen er ogsaa et Instrument, der kunde have været benyttet til Udligning imellem Kommunerne, men desværre har Ændringer i den nuværende Lov ikke kunnet gennemføres her i Rigsdagen. Ogsaa Lovene om Motorafgifternes Anvendelse har været en god Hjælp til en retfærdig Fordeling af Kommunernes Vejudgifter. Endelig har Rigsdagen jo gennagtne Gange bevilget Millionbeløb, nu i de senere Aar vist en ca. 60 Mill. Kr., til Kommunerne. Allerede i 1903 var man